

LÁ THƯ MỤC VỤ

Hai tuần trước, tôi có giới thiệu sơ qua về hòn đảo Koh Kra, hôm nay tôi tường thuật những gì xảy ra sau khi tất cả các nạn nhân được cứu và mang vào đất Thái. Đây là lời nhập đề do cặp vợ chồng nạn nhân là Dương Phục và Vũ Thanh Thủy viết lại trong tác phẩm “*Tình Yêu Ngục Tù & Vượt Biển*” (tái bản tại Houston – Hoa Kỳ, năm 2016) : “ Chúng tôi cặp bến đất liền Thái Lan khuya ngày 19 tháng 11 năm 1979 và được các nhân viên Liên Hiệp Quốc đưa đến trạm cảnh sát Pak Panang. Tuy đói khát nhưng tinh thần phấn chấn vui mừng, nhóm tị nạn thức suốt đêm để trả lời mọi câu hỏi của các viên chức cảnh sát. Chúng tôi kể hết mọi chuyện cho ông Ted Schweitzer, người Mỹ đã liều thân (ông bị hải tặc đánh suýt chết) để cứu chúng tôi khỏi địa ngục Koh Kra.”

Sau những tai ương khủng khiếp trên đảo, nay tuy đã vào đất liền và được Liên Hiệp Quốc bảo vệ, vậy mà tất cả vẫn còn sợ hãi âu lo. Không lo sợ sao được khi các nạn nhân trông thấy đa số cảnh sát nói chuyện thân mật với đám hải tặc thường xuyên tụ tập ngay cổng trạm cảnh sát, mà các gương mặt hung dữ của đám ác quỷ ấy vẫn còn in sâu trong tâm trí họ. Ngay sau khi có tin loan ra là nhóm tị nạn đã ký tên vào đơn kiện đám hải tặc, giới chức cảnh sát địa phương hoàn toàn thay đổi thái độ. Họ trở nên bực bội, hung dữ và bàn tán nhiều hơn với đám hải tặc đang có vẻ âu lo về tờ đơn kiện những tội ác của chúng sẽ được nộp lên Liên Hiệp Quốc.

Thế là suốt ngày đêm, sự đe dọa đến với nhóm người khốn khổ bằng đủ mọi hình thức, rằng : Người nào tố cáo hải tặc sẽ bị ở lại đây mãi mãi ; nếu không bái nạy, từ đây hải tặc sẽ giết hết mọi thuyền nhân mà chúng gặp trên biển ; mọi nhân chứng sẽ bị ám sát...Có cả một phái đoàn người Thái tự giới thiệu là từ Bangkok đến và đặc biệt muốn nói chuyện với những người đứng đơn tố cáo hải tặc. Họ đem theo quà bánh, ban đầu hỏi thăm có vẻ bình thường, sau đó họ nói thẳng vào vụ kiện, xin các nhân chứng rút đơn. Khi thấy không thuyết phục được, họ nói hẳn là muốn thương lượng giá cả để xin được bái nạy. Cũng không xong, họ giở giọng đe dọa là ai đứng đơn kiện sẽ phải ở lại đất Thái cả năm và sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Đúng lúc ấy, vị “Đại Ân Nhân” của nhóm người tị nạn là ông Ted Schweitzer xuất hiện, phái đoàn người Thái đổi ngay thái độ và chối hết tất cả những dụ dỗ, những thương lượng và nhất là những đe dọa mà họ vừa thốt ra.

Ngay đêm đó (tức là đêm thứ hai ở trong trạm cảnh sát Pak Panang) cả nhóm thuyền nhân khốn khổ lại lo sợ đến nỗi không tài nào ngủ được. Thoát khỏi địa ngục Koh Kra nào ngờ lại lọt vào hỏa ngục Pak Panang ! Nhưng ai ai cũng vững lòng khi thấy ông Ted Schweitzer cùng thức với họ và nhất là suốt đêm ông liên lạc với các cơ quan truyền thông và chính quyền tại thủ đô Bangkok. Sáng sớm hôm sau, nhiều ký giả ngoại quốc đến đồn cảnh sát Pak Panang và trấn an rằng không thể có việc thanh toán nhân chứng một khi báo chí quốc tế đã biết, đã tường thuật và đang theo dõi sự việc. Mãi đến ngày 23 tháng 11 năm 1979, cả nhóm được chuyển đến trại tị nạn Songkhla, bỏ lại sau lưng những đau thương tui nhục và sợ hãi nhưng các vết sẹo vẫn còn hằn sâu !

Có tâm trạng nào của nhóm Tông Đồ khá giống tâm trạng của nhóm 157 nạn nhân của hỏa ngục Koh Kra sau biến cố đau thương của Chúa Giêsu. Nhóm môn đệ của Chúa vẫn còn sợ (khi sợ thì không muốn ai nhìn vào nhà nên các ông đóng kín các cửa). Đang sống trong tâm trạng sợ hãi đó, Chúa hiện ra với các ông, các ông càng sợ hơn (có vị đã cho rằng họ thấy ma !). Chúa chào bình an, Chúa cho họ xem các vết thương rồi Chúa còn thổi hơi trên các ông. Đó là dấu hiệu Ngài đã sống lại thật để các ông vững tin vào quyền năng của Ngài. Các vết thương là bằng chứng hùng hồn nhất về tình yêu trao hiến cho đến giọt máu cuối cùng của Ngài.

Cả thế giới hôm nay đang có nhiều nỗi lo sợ, trong mỗi gia đình cũng hiện diện nhiều nỗi lo toan, trong từng người chúng ta cũng thấp thoáng những lo lắng bất an, ước gì có sự hiện diện của Chúa trong từng hoàn cảnh để Ngài ban bình an. “Lạy Chúa, lạy Thiên Chúa của con !” đó là tiếng kêu và cũng là lời tuyên xưng đức tin đẹp tuyệt vời. Hãy kêu lên mỗi khi gặp Chúa thì tâm hồn sẽ an vui và hạnh phúc.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

